

ПЕРСОНАЛІЇ

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРІВ!

Володимира Андрійовича МИСЛИВОГО

доктора юридичних наук, професора

Народився 9 вересня 1946 р. у м. Кусари (Азербайджан) в родині військовослужбовця. Трудову діяльність розпочав 1964 р. токарем на Центральному авторемонтному заводі Міноборони СРСР (м. Запоріжжя). У 1965-68 рр. проходив строкову службу в Збройних Силах СРСР. 1968-72 рр. – навчання в Харківському юридичному інституті (нині – Національний юридичний університет ім. Ярослава Мудрого), після закінчення якого працював у слідчих органах УВС м. Запоріжжя та області. У 1980-83 рр. навчався в ад'юнктурі Київської вищої школи МВС СРСР (нині – Національна академія внутрішніх справ), після закінчення якої працював слідчим у слідчому управлінні УВС м. Києва. З 1987 по 1995 р. – робота на посадах викладача, старшого викладача, доцента кафедри кримінального права Київської вищої школи МВС. 1995-98 рр. – проректор з наукової роботи Запорізького інституту державного і муніципального управління (нині – Класичний приватний університет).

З 1998 по 2011 р. працював у Дніпропетровському державному університеті внутрішніх справ на посадах начальника кафедри кримінального права та кримінології, проректора з наукової роботи, першого проректора, проректора з міжнародних зв'язків. Полковник міліції у відставці.

У 2011-2013 рр. – професор Національного університету Державної податкової служби України, з 2013 р. по тепер. час – професор кафедри публічного права Національного технічного університету України «Київський політехнічний інститут».

Сфера наукових інтересів В.А. Мисливого – кримінально-правові та кримінологічні проблеми безпеки дорожнього руху. Входив до складу робочих груп Президії Верховної Ради УРСР з підготовки проекту Кримінального кодексу УРСР (1988) та Комісії Верховної Ради України з питань правопорядку та боротьби із злочинністю з підготовки проекту Кримінального кодексу України (1994). Підготував 7 кандидатів юридичних наук. Очолював спеціалізовану вчену раду в Дніпропетровському державному університеті внутрішніх справ із захисту докторських та кандидатських дисертацій (2008-2010). Автор і співавтор понад 120 наукових та навчально-методичних праць, серед яких кілька видань науково-практичних коментарів Кримінального кодексу УРСР 1960 р. та Кримінального кодексу України 2001 р.

Нагороджений орденом «За заслуги» III ступеня (2008). Є почесним професором Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ (2009).

Сергія Миколайовича АЛФЬОРОВА
доктора юридичних наук, професора,
заслуженого юриста України

Народився 22 жовтня 1956 р. в м. Жердівка Тамбовської області. У 1986 р. закінчив Київську вищу школу МВС СРСР (нині – Національна академія внутрішніх справ), 1990 р. – Академію МВС СРСР (нині – Академія МВС РФ).

В органах внутрішніх справ з 1977 по 2014 р. Працював дільничним інспектором міліції Орджонікідзевського райвідділу, старшим дільничним Жовтневого райвідділу, заступником начальника Комунарського райвідділу, начальником Заводського райвідділу м. Запоріжжя. З 1993 р. – в апараті УМВС України в Запорізькій області. 1998–2000 рр. – начальник адміністративної служби міліції. 2000–2001 рр. – заступник начальника УМВС – начальник міліції громадської безпеки, 2001–2002 рр. – начальник УМВС України в Запорізькій області.

2002–2005 рр. – ректор Запорізького юридичного інституту МВС України, 2006–2011 рр. – проректор Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ – начальник Запорізького юридичного інституту ДДУВС. З лютого 2011 по жовтень 2014 р. – ректор Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. Нині – професор кафедри спеціальних дисциплін та адміністративної діяльності Донецького юридичного інституту МВС України (м. Кривий Ріг). Генерал-майор міліції у відставці.

Підготував 6 кандидатів юридичних наук та доктора юридичних наук. Автор та співавтор понад 90 наукових, навчально-методичних та публіцистичних праць. Член Національної спілки журналістів України. Протягом кількох скликань обирався депутатом Запорізької обласної ради.

Нагороджений орденом Богдана Хмельницького III ступеня, Почесною грамотою Верховної Ради України, відзнаками МВС України.

ПАМ'ЯТІ ВЧЕНИХ-ЮРИСТІВ

31 липня 2016 р. на 91-му році життя помер видатний юрист, учений зі світовим ім'ям **Марк Пилипович Орзіх**.

М.П. Орзіх – відомий український учений-конституціоналіст, академік Академії правових наук України (1992), Української академії політичних наук (1994), Української муніципальної академії (2000), доктор юридичних наук (1979), професор (1990), заслужений діяч науки і техніки України. З 1997 по 2011 р. - завідувач кафедри конституційного права Національного

університету «Одеська юридична академія».

Народився 26 жовтня 1925 р. в м. Одесі. Навчався в Одеській спецшколі Військово-повітряних сил. Закінчив Серпуховське військово-повітряне училище. Брав участь у бойових діях у складі штурмових авіаційних полків, учасник розгрому берлінської групи німецьких військ і взяття Берліна. Після війни проходив військову службу в Німеччині. У 1954 р. М.П. Орзіх закінчив Одеський державний університет. Працював у прокуратурі, міліції, полковник міліції у відставці. З 1955 р. за сумісництвом викладав у Юридичному інституті, з 1968 р. – старший викладач, доцент, професор, завідувач кафедри. Одночасно обіймав посади заступника декана факультету, декана факультету університету і з моменту заснування Одеської юридичної академії (1997) – проректора з міжнародних зв'язків.

Коло наукових інтересів М.П. Орзіха – теорія права, політологія, державне управління та місцеве самоврядування, конституційне право. Заснував свою наукову школу людського виміру права. Автор понад 500 публікацій, в т. ч. понад 10 монографій, 2 науково-технічних досягнень.

М.П. Орзіх – автор-виконавець, експерт з проектів Конституції СРСР і УРСР (1977, 1978), Конституції України (1996). Був експертом від України в Європейському суді з прав людини, офіційного представника держави в Комісії Ради Європи «За демократію через право» (Венеціанська комісія).

Нагороджений 34-ма державними нагородами СРСР і України, знаком «Гвардія», 8-ма грамотами-подяками Верховного Головнокомандувача Збройними Силами СРСР та іншими почесними нагородами. Американським біографічним інститутом у 2004 р. визнаний Людиною Року. У 2010 р. Указом Президента України нагороджений орденом «За заслуги» II ступеня.

17 серпня 2016 року у віці 83 років після тривалої хвороби пішов із життя видатний вчений-криміналіст, доктор юридичних наук, професор **Володимир Петрович Бахін**.

Народився Володимир Петрович 23 вересня 1932 р. в Ленінграді в родині службовця. У 1955 р. після закінчення юридичного факультету Ростовського-на-Дону держуніверситету пов'язує свою долю зі службою в органах внутрішніх справ. Працював оперуповноваженим, слідчим та експертом УВС Ростовського облвиконкому, з 1959 по 1961 р. – викладачем Новочеркаського республіканського навчального центру, де готували майбутніх працівників міліції. Після закінчення ад'юнктури на кафедрі криміналістики Московської вищої школи МВС СРСР (1964) був направлений викладачем Орловського відділення заочного навчання Московської вищої школи.

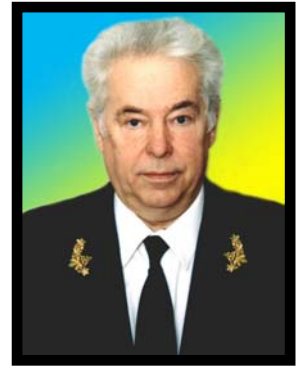
У 1965 році В. П. Бахін успішно захистив кандидатську дисертацію на тему «Розслідування крадіжок автотранспортних засобів» (спеціальність 12.00.09). У 1965-1974 рр. – начальник кафедри криміналістики Омської вищої школи міліції МВС СРСР, заступник начальника школи з наукової роботи (1979-1984). У 1979-1985 рр. – начальник кафедри криміналістики Київської вищої школи МВС ім. Ф. Е. Держинського.

Після виходу на пенсію за вислугою років у званні полковника міліції протягом 1985-1996 рр. В.П. Бахін обіймає посаду доцента, професора кафедри криміналістики Київського державного університету ім. Тараса Шевченка та експерта Київського науково-дослідного інституту судових експертиз Міністерства юстиції України.

У 1991 р. В. П. Бахін захистив докторську дисертацію на тему «Слідча практика: проблеми вивчення та удосконалення» (спеціальність 12.00.09). У 1993 р. отримав вчене звання професора по кафедрі криміналістики.

З вересня 1996 р. В. П. Бахін працював професором кафедри криміналістики Національної академії внутрішніх справ України, а з 2000 р. до кінця свого життя – професором кафедри кримінального права, процесу та криміналістики Національного університету Державної податкової служби України (р. Ірпінь), нині – Університет Державної фіскальної служби України.

За більш як п'ятдесят років науково-педагогічної діяльності В.П.Бахін створив власну наукову криміналістичну школу, підготував 11 докторів і понад 40 кандидатів юридичних наук в галузі криміналістики. Сферою наукових інтересів Володимира Петровича були проблеми криміналістики, криміналістичної тактики та методики, судової експертизи. Опублікував понад 300 наукових праць. Був членом спеціалізованих учених рад із захисту дисертацій Київського національного університету імені Тараса Шевченка, Національної академії внутрішніх справ, Національної академії Служби безпеки України, Університету Державної фіскальної служби України.

24 серпня 2016 року, на 55-му році відійшов у Вічність видатний учений-криміналіст, кандидат юридичних наук, професор кафедри криміналістики та судової медицини Національної академії внутрішніх справ **Віктор Казимирович Весельський**.

Народився 3 листопада 1961 р. в с. Сарнівка Дзержинського району (нині – Романівський) Житомирської області.

Після закінчення в 1984 р. з відзнакою Дніпропетровської спеціальної середньої школи міліції МВС СРСР працював на оперативній роботі в УВС м. Києва. З 1988 до 1991 р. навчався в Київській вищій школі МВС СРСР. Після закінчення ад'юнктури з 1994 р. працював на кафедрі криміналістики (нині – криміналістики та судової медицини) Національної академії внутрішніх справ, обіймав посади викладача, старшого викладача, заступника начальника кафедри, начальника кафедри.

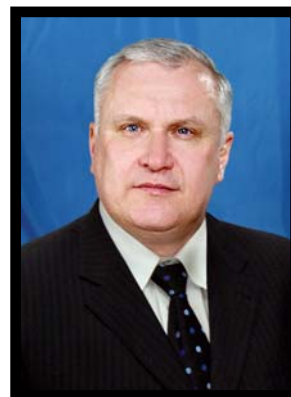
У 1999 р. захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю 12.00.09 за темою «Сучасні проблеми допиту (процесуальні, організаційні і тактичні аспекти)». У 2001 р. йому було присвоєно вчене звання доцента кафедри криміналістики, а в 2008 р. – вчене звання професора кафедри криміналістики.

У 2015 р., звільнившись на пенсію за вислугою років, був призначений на посаду професора кафедри криміналістики та судової медицини Національної академії внутрішніх справ, де і працював до останніх днів свого життя.

Сферою наукових інтересів В.К. Весельського були проблеми криміналістичної тактики та методики розслідування окремих видів злочинів. Самостійно та у співавторстві опублікував понад 80 наукових та навчально-методичних праць. Під його безпосереднім керівництвом захищено понад 30 кандидатських дисертацій з проблем криміналістики.

28 листопада 2016 р. після тяжкої хвороби помер учений в галузі оперативно-розшукової діяльності, доктор юридичних наук, професор **Костянтин Володимирович Антонов**

Народився 11 листопада 1954 р. у м. Нікополь Дніпропетровської області. У 1982 р. закінчив з відзнакою Горьківську вищу школу МВС СРСР. У 1988-1991 рр. – ад'юнкт Академії МВС СРСР, де у 1991 р. захистив кандидатську дисертацію.

Практичну діяльність (1982-1997 рр.) здійснював на посадах оперуповноваженого карного розшуку, у підрозділах ДСБЕЗ, начальника лінійних відділів на станціях Нікополь та Запоріжжя УМВС України на Придніпровській залізниці, начальника міжрегіонального відділу по боротьбі з особливо небезпечними злочинами у сфері економіки при УМВС України на Придніпровській залізниці.

Полковник міліції у відставці. Радник митної служби 1 рангу.

Викладацьку діяльність розпочав у 1997 р. Працював начальником кафедри ОРД Дніпропетровського юридичного інституту МВС України, начальником кафедри економічної безпеки Юридичної академії МВС України і за сумісництвом – професором кафедри ОРД Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. Останніми роками працював завідувачем кафедри кримінально-правових дисциплін Університету митної справи та фінансів.

Сферою наукових інтересів були проблеми теорії та практики оперативно-розшукової діяльності; криміналістичні проблеми боротьби зі злочинністю. Підготував 6 кандидатів юридичних наук.

Автор та співавтор понад 100 опублікованих наукових праць, у тому числі 4 монографій і 3 навчальних посібників. Є співавтором багатьох законопроектів з проблем боротьби зі злочинністю.

Входив до складу двох спеціалізованих вчених рад із захисту докторських і кандидатських дисертацій Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ.

Був членом редакційних колегій періодичних наукових видань «Вісник Академії митної служби України», «Науковий Вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ», «Право і суспільство», «Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ ім. Е.О. Дідоренка».